

Nr 3 September 2015

I detta nr:

- Ordföranden har ordet
- Två sjömän i bergen
- Arbets-/Vårfestdagen 5 juni
- Arbets-/Höstfestdagen 22 augusti
- Axplock ur Pejlingar
- Marinstugan har begåvats med en kanon.
- Marinstugan

Flottans mäns avdelning 11, Nynäshamn

Ordförande: Kjell Johansen 08-520 182 10
Mob 0706-41 35 53
Vice ordf: Håkan Hedén 08-774 14 95
Mob 0702-07 07 82
Sekreterare: Rune Stang 08-520 305 55
Mob 0703-69 29 38
Kassör: Linda Leibing-Hedén 08-774 14 95
Mob 0703-05 30 23
Ledamöter: Berit ÅbergSchagerberg 08-530 447 57
Mob 0707-44 82 91
Gunnar Angerby 08-520 129 35
Mob 0705-42 48 66
Robert Norberg 08-524 001 03
Mob 0702-71 05 58
Suppleanter: Tord Börjesson 08-520 273 61
Mob 0707-64 06 79

Registrator: Berit ÅbergSchagerberg
08-530 447 57

Medlemsregisteransvarig.
*Vid ändring av adress, med-
dela registratorn.*

Adress: FM avd 11 NYNÄSHAMN
c/o Kjell Johansen
Båtsmansvägen 13
149 31 NYNÄSHAMN
k.r.johansen@tele2.se

Kassör: FM avd 11 Nynäshamn
c/o Linda Leibing-Hedén
Svedsviksvägen 153
149 43 NYNÄSHAMN

Postgironr: 28 21 05 - 6

produktion: st-media
R Stang
Skogsv 4
148 30 ÖSMO
Tfn 08-520 30 555
Mob 070-369 29 38
e-mail: st-media@telia.com

Ordföranden har ordet

Hallå alla vänner i Flottans Män!

Är sommaren slut än? Vädret överraskar oss ständigt – kallt i juli och strålände augusti. Jag har i alla fall båten i sjön och den skall nyttjas långt in i oktober.

Hoppas att ni alla har haft en skön sommar för nu närmar sig hösten obevekligt och med den våra trevliga aktiviteter.

I syfte att som vanligt värva nya medlemmar visar vi upp oss på Föreningens Dag i Svandammsparken den 13 sept. Vi ställer upp vårt tält med lite örlogsprylar, säljer ärtsoppa och delar ut tidningar och medlemsansökningar. Vårt medlemsantal har sjunkit något under senare tid så det gäller att fylla upp i leden.

Vi träffar FM-kamrater nere i Norrköping den 16 sept där bl a 5-kampen skall avhållas. Hoppas våra gubbar och tjejer tar hem vandringspriset igen.

Soppkvällarna startar upp torsdagen den 24 sept med som vanligt god soppa och intressant föredrag. Denna gång kommer den från media välkände ubåtsjägaren Kommendör Göran Frisk att ge sin syn på ubåtsjakt förr och nu. Göran är en frispråkig person som gärna ger sin klara syn på hur ubåtshotet skall skötas. Det kommer att bli en intressant kväll!

I detta nummer av Ohoj ger ordföranden i FM Göteborg uttryck för sina, som han säger, drömlika idéer om hur vår Flotta bör se ut i nära framtid. Jag personligen är beredd att ställa upp för hans idéer om hur det bör se ut i framtiden. Jag var med under ubåtsjakten under 80-talet och de resurser som inte fanns då men som var behövliga togs fram enligt "Kajsa varg-metoden". Det blev som det blev med snabba lösningar avseende såväl materiel som metoder och vi lyckades bara nästan! Därför måste vi bygga upp våra resurser igen för att vara förberedda inför vad som kan komma.

Med önskan om en trevlig höst och trevliga sammankomster

Kjell

I årets O´Hoj 2 fick nedanstående artikel av redaktionella skäl inte plats varför den införs nu i stället.

Två sjömän i bergen

Vid pennan Linda och Håkan Hedén

Efter att vi träffats i Saudi-Arabien (se O´Hoj nr 2, 2014: Två sjömän i öknen) blev Håkan erbjuden VD-posten på Alfa Laval dotterbolag i Iran. Efter visst övervägande bestämde vi oss för detta nya äventyr och blev då "tvungna" att gifta oss för att Linda skulle få inresevisum. Sedan Ayatollah Khomeini tagit över makten 1979 var nämligen Iran ett stängt land och man måste ha en för regimen godtagbar anledning att få vistas där. Vi passade därför på att gifta oss i Stadshuset i Stockholm då Linda, som jobbade kvar i Saudi, var hemma på semester i juni 1987. Den 1 september kom Linda hem till Sverige och vi fick en månad tillsammans innan Håkan måste tillträda i Iran. Linda följde efter en månad senare, när tjänstledigheten från UD trädde i kraft.

Iran är beläget mitt i Mellanöstern, täcker stora delar av det gamla Persien och sträcker sig från Kaspiska Havet i norr till Persiska (Arabiska) Viken i söder. Landet är till ytan 4 gånger större än Sverige och har en befolkning på ca 77 miljoner invånare. Stora bergskedjor breder ut sig i norr (där vi bodde) och i väster, men det finns också stora ökenområden, samt fantastiskt bördiga områden. Språket är farsi (persiska) och efter Shahens fall blev landet en teokrati som, då vi anlände hösten 1987, styrdes av Khomeini, med Rafsanjani som president. Kriget med Irak, som startat några år tidigare, pågick fortfarande.

Huvudstaden Tehran var inte obekant för Håkan, som varit där flera gånger under affärsresor. Den enorma staden, med över 8 miljoner invånare, ligger på i genomsnitt 1.200 meters höjd, där den breder ut sig och klättrar uppåt bergen. Staden var, liksom hela landet, mycket nedsliten, med kaotisk trafik och ständiga elavbrott på mellan 2 - 6 timmar varje dag, vilket vi lärde oss att leva med. Från en högt belägen restaurang kunde vi på kvällen iakttä när en del av Tehran släcktes ned, samtidigt som en annan del tändes upp. Elen räckte helt enkelt inte till för hela staden samtidigt. Luftföroreningarna från trafiken var avsevärda. Själva hade vi förmånen att bo rätt högt upp i den norra delen, där luften var bättre.

Alfa Laval Irans kontor, med en personal på 15 personer, var centralt beläget vid en av de större gatorna i Tehran. Håkan fick snabbt sätta sig in i verksamheten, som huvudsakligen handlade om mejeri och lantbruk. Ingen nyförsäljning förekom, utan enbart service och reservdelar. Trots betydande korrupktion och svårigheter var Håkans iranska personal entusiastisk och arbetade oförtröttligt - ordet NEJ var för dem obegripligt och de kom ständigt med nya infallsvinklar när det gällde att lösa olika problem. Att processa en reservdelsorder genom ett ministerium kunde ta mer än sex månader och innefattade mutor till tjänstemännen. Kontakten sköttes alltid av en lokalanställd, som Håkan tvingades lita på. Då han sen besökte Sverige fick han betala vissa summor till olika konton i Tyskland, England och USA. En gång glömde Håkan att betala - varvid det blev tvärstopp i orderprocessen, tills han kunde betala vid nästa Sverigebesök.

Klädselkoden var mycket viktig; kvinnorna måste bära täckande kappa och schalet även inne på kontoret, då detta var öppet för besökare. Som man fick man också passa sig; kortärmad skjorta var inte OK, men inte heller slips och kavaj. Man fick inte vara för prydlig och att visa armbågarna eller knäna (som fotbollsspelare gör) ansågs alltför sexigt och kunde påverka de stackars kvinnorna menligt. Helst skulle en man bära långärmad, något nedsmutsad, skjorta med ärmarna uppkavlade till strax nedanför armbågarna, samt ha ett par dagar gammal skäggstubb. Då såg man ut som en "revolutionär", vilket uppskattades på ministerierna, där slips var helt portförbudet - en man med slips släpptes helt enkelt inte in! Håkans prydliga andreman, som gärna bar slips, hade det alltid besvärligt.

Håkan hade hunnit installera sig någorlunda i sitt nya arbete och i bostaden vi fick ta över efter företrädaren, då Linda anlände i början av november. Då vintern var i antågande hade Håkan, för säkerhets skull, beställt olja till uppvärmningen av huset dagen innan. En missuppfattning gjorde att personalen i oljebilen inte kollade hur mycket olja som fanns kvar i husets tank, utan man körde in maximum liter olja, varvid denna svämmade över. Det innebar att Linda kom ner till ett hus som stank olja och översvämmades av kackerlackor! Nygifta som vi var så betydde ändå de fem rosor, som Håkan hunnit plocka från trädgården, mer för Linda än lite os av olja och några äckliga kackerlackor. Det var årets sista fem rosor, för snön föll samma dag hon anlände.

Det var inte helt lätt att vänja sig vid den nya tillvaron. Men förutom från personalen på Alfa Laval Iran hade vi också stor hjälp av vår fantastiska hushållerska Editha från Filippinerna. Den då 40-åriga Editha hade anlänt till Iran c:a tio år tidigare på Shahens tid för att arbeta i iranska hushåll. Under revolutionen stal hennes iranske arbetsgivare hennes pass och använde det för egen räkning, varför Editha sedan inte kunde ta sig ut ur landet. En gång om året kallades hon in till polisförhör, ruskades om, tvingades betala några mutor, samt släpptes med ett årligt tillfälligt uppehållstillstånd tills nästa år. Något pass fick hon inte. Trots detta var Editha en glad och positiv person som lärt sig att klara sig och ta sig fram i Teheran. Genom henne fick vi kontakter där vi förmånligt kunde växla pengar och handla på den svarta marknaden, som blomstrade i det nedslitna landet.

Då vi var på resande fot tog Editha hand om vår hund Tanja, vilken vi också "ärvt" efter Håkans företrädare. Tanja var troligtvis en vildhund, som tagits om hand som valp av en tidigare Alfa-Laval-chefs barn, efter det att vildhundar skjutits av i Teheran. Under en senare period hade Tanja kedjats fast som bandhund av en iransk trädgårdsmästare, som sparkat på henne. Resultatet av hundens upplevelser blev att hon älskade västerlänningar, men ville bita iranier! När Tanja hade accepterat oss båda som hennes nya husse och matte blev hon en formidabel vakthund och kär kamrat under vår tid i landet. Hon blev sjuk och dog hastigt några månader innan vi lämnade Iran.

Som nykomlingar i Teheran var det mycket vi inte visste om de informella reglerna i staden. I början trakasserades vi gång på gång av kvarterspolisen, som ringde på dörren och ville se Lindas pass, eller kallade Håkan till förhör på polisstationen.

Men då han kom dit visste ingen vem som kallat honom eller vad saken gällde. Trakas-serierna blev alltmer ihållande och irriterande, tills Håkan en dag i ren desperation stack till en av kvarterspoliserna en Alfa-Laval-penna. Denne såg glad ut och det blev ett uppehåll i de dagliga påhopp. När Håkan berättade detta på kontoret fick han äntligen veta att det var kutym att man månatligen betalade smärre mutor till kvarterspoliserna,

då dessa hade mycket låga löner. Vi skötte sedan dessa utbetalningar nogsamt, men då vi var utlänningar hände det att poliserna blev extra måna om att få sin slant. En gång tappade en polisman sin motorcykel i backen, då han ivrigt sträckte fram handen, och en annan gång fick Håkan säga till på skarpen, då poliserna försökte få ut sin lilla förmån oftare än brukligt. Vi upplevde dock en viss trygghet då kvarterspoliserna ofta patrullerade förbi vårt hus och glatt vinkade till oss.

Knappt ett halvår efter vår ankomst, i mars 1988, gick kriget mellan Iran och Irak in i ett skede där Irak började sända missiler mot Tehran. Vi hade varit på shoppingtur och var på väg hem på kvällen när det började blixtra och dundra. Vi trodde först att det var fyrverkeri vi såg på himlen och undrade vad man firade. Snart fick vi dock veta att det var luftvärnets fåfänga försök att skjuta ner missiler. Till en början kände vi oss, tillsammans med andra boende i norra delen, tämligen trygga. Missilerna nådde bara södra Tehran, trodde man, och var inriktade på militära mål. Efter en träff i ett BB och ett barnsjukhus, samt flera bostadskvarter i de södra och centrala delarna, började alla inse farorna. Vårt fokus blev först att få ut en svensk besökare ur landet. Han bodde högt upp i ett hotell i norra delen och kommenterade kaxigt hur han såg missilerna slå ner i staden under dagen. På kvällen åt han middag hemma hos oss och hoppade en halv meter då flera smällar kom som skakade vårt hus och fick fönsterrutorna att skallra. Han gick sedan med på att snabbt lämna landet och vi fick ut honom med en av de sista flygterna innan flygbolagen upphörde med sina flygningar.

Vid det här laget, efter flera dagars bombningar, följde Linda med Håkan till jobbet och satt i soffan i hans arbetsrum. "Ska vi dö kan vi åtminstone dö tillsammans", menade Linda och bäddade sedan åt oss båda i källaren, trots att de stora kackerlackorna där var minst sagt besvärande för henne. Håkan var uttröttad och blev irriterad då Linda med jämna mellanrum hoppade upp från madrassen med små skrik, då någon kackerlacka sprungit längs hennes ben. Det var läge för ett första äktenskapligt gräl - men då kom smällen! Den var rejäl och vi for nästan upp i källartaket båda två. Nedslaget kom i berget norr om oss, något vi försökt inbilla oss var omöjligt, och bara tack vare att vårt hus var så dåligt byggt att verandadörrarna flög upp, så slapp vi krossade fönsterrutor. Men nu visste vi att vi var i stor fara.

Trots Håkans uppmaningar till personalen att sätta sig i säkerhet hos släktingar eller vänner utanför Tehran kom alla troget till arbetet. Men då ministeriernas personal satt i sina källare utan telefoner och många kunder inte var nåbara blev inte mycket utträttat. På Lindas inrådan gav därför Håkan order om att kontoret skulle stängas under chefens kommande bortovaro och vi två, som hade möjlighet till utresevisum, började förbereda vår egen flykt ut ur landet. Under tiden hade Svenska Ambassaden tagit hand om sju ryssar som arbetade för FN och som oturligt nog hunnit anlända till staden strax efter att Iraks missilangrepp startat. Ryssland ville få hem sitt folk snarast, varför de skickade ner ett Aeroflot-plan med stridspiloter för att hämta dem. Som tack fick personal från Svenska Ambassaden följa med och vi blev tipsade om att det fanns ett par platser kvar på flighten.

Då vi inhandlade våra biljetter på Aeroflots kontor slog en missil ner alldeles i närheten. Hela huset skakade och vi, tillsammans med övriga kunder och personalen, dök ner under diskarna. Bleka kravlade vi sen fram, log generat mot varandra och fortsatte med våra förehavanden. Någon dag senare skulle Håkan hämta Alfa-Lavals post på postkontoret och Linda följde förstas med. Hon satt kvar i bilen medan han gick in på posten. Plötsligt kom Håkan utspringande från postkontoret, slängde in posten i baksätet, hoppade in i bilen och körde med högsta hastighet från platsen. En förvånad Linda frågade: "Vad står på? Varför kör du så fort?" Håkan kunde inte förklara varför han plötsligt fick så bråttom.... Då kom smällen! Något senare anlände vi till A-L kontoret

och fick veta av personalen, som fått meddelande via telefon, att en missil just slagit ner i postkontoret.... Detta upplevde vi själva, men Tehran var full av liknande historier om hur människor fått ett varsel, eller en obehaglig känsla och lämnat platsen de vistades på - för att några minuter senare inse att de just klarat livhanken.

Efter två veckors bombningar stängde Håkan kontoret och vi lämnade Tehran med Aeroflot. Efter visst strul på flygplatsen i Moskva lyckades vi sedan ta oss hem till Sverige. Därefter blev det några spända veckor med dåliga telefonkommunikationer till personalen i Iran medan vi avvaktade vad som hände. Till slut började bombningarna trappas ner och en del flygbolag tog upp sin trafik med Tehran igen. Håkan kunde inte hålla sig längre - han ville ner ensam för att ta hand om sin personal och se hur det förhöll sig med möjligheterna till fortsatta affärer. Han bokade biljett, men blev fruktansvärt nervös inför avresedagen. Linda fick ingivelsen att föreslå att han bokade om till en resa två dagar senare och märkligt nog blev Håkan lugn. Det visade sig sedan att medan Håkan satt på sitt plan ner till Tehran så föll den sista bomben före Eld Upphör. Då han sedan mötte sin personal igen fick han genast smeknamnet "Mr. Cease-fire"! Ett par veckor senare återvände även Linda till Tehran.

Återkomsten kändes tragisk för oss båda, då den redan tidigare nedslitna staden nu också var tämligen avfolkad och innehöll stora sönderbombade områden. De människor som stannat kvar var bleka, ibland askgrå i ansiktet och mycket nervösa. Trots den minskade trafiken krockade bilar ofta i korsningarna. Vårt hus hade klarat sig men A-L:s kontor var delvis raserat pga en nära träff. Vi fick nu veta att trots chefsens order hade personalen inte kunnat hålla sig borta från kontoret, utan åkt dit och arbetat någon dag i veckan. Dagen då bomben föll i kvarteret intill hade all personal, som genom ett mirakel, minuter innan samlats i receptionen mitt i huset för att dricka te, något de aldrig gjort förut. Därför hade ingen skadats! I Håkans rum, liksom i ett par av hans underchefers rum hade bokhyllor vält och stora glassplitter satt i kontorsstolarna. Samtliga skulle ha blivit svårt skadade eller mer eller mindre halshuggna av splittret om de befunnit sig i sina kontorsrum. Man undrar ibland om det finns goda krafter som vakar över oss.

* * *

Men livet går vidare, även efter bombningar och krig. Snart var affärerna igång igen,

gatorna befolkades, man röjde upp och lagade de förstörda kvarteren så gott det gick med de begränsade resurser som fanns. Och vi fick möjlighet att flytta till ett trevligare och stabilare hus ännu längre upp i norra Tehran. Det låg nära den f.d. Shahens sommarpalats och tillhörde en rik affärsman, som var släkting till en av Håkans anställda. Han bodde i USA

sedan revolutionen och för att inte få huset konfiskerat behövde han någon som bodde i det, och vi blev nu betrodda att göra det. Frun till den rike affärsmannen anlände, syndade oss, skötte förhandlingarna, låste in parets fina och dyrbara mattor i ett rum, samt lämnade oss att husera på 800 m² i tre våningar, samt i en härlig trädgård med swimmingpool, rosenbuskar och stora körsbärsträd.

Under åren som följde hade vi flera uppskattade fester i huset. Då fick gästerna samåka och parkera sina bilar inne på vår gård. Musiken hölls låg och fönstren var stängda för att inte festsorlet skulle höras ut på gatan. Det var nämligen strängt förbjudet att allför många människor samlades och att festa ansågs dekadent. Trots detta var det lätt att få tag i smuggelsprit och god mat och människorna hittade hela tiden utvägar till att kunna roa sig. Annars var i princip allt roligt och kulturellt förbjudet. Det fanns ingen bio eller teater, restaurangerna hade ytterst begränsade menyer och kvinnorna måste var klädda i kapp och schalettn när de satt och åt. De böcker och tidningar som såldes i små stånd på gatorna var endast sådana som var godkända av regimen. Musik var strängt förbjuden till sista året vi bodde i Tehran, då klassisk orkestermusik och religiösa hymner blev tillåtna. Schack och liknande, samt kortspel, var inte att tänka på och sport fick bara utövas i begränsad utsträckning av män. På TV visades av regimen tillrättalagda nyheter och däremellan Koranrecitationer eller stillbilder på vackra blommor. En gång i veckan kom en kille med ett tiotal insmugglade videos i sin väska till Håkans kontor och för en slant kunde vi hyra dem. Men kvaliteten var ofta mycket dålig.

Så vad gjorde man då i Tehran om man ville roa sig, förutom att ibland ha hemliga fester? Jo, det stora folknöjet var att åka upp i bergen och vandra där. Naturen var vidunderligt vacker och utsikten fantastisk. Här var luften frisk och man kunde andas på mer än ett sätt. Ändå fanns rädslan för Pastarerna (religionspoliserna) även häruppe. Folk slog därför upp små tält och vi fick veta att de satt i tälten och spelade schack - inte ens uppe i bergen vågade man göra detta helt öppet. Religionspolisen, som kallades Pastarer, var för övrigt till stor del samma personer som tidigare tillhört Shahens Savacker - en polisstyrka känd för sina brutala förhörsmetoder, tortyr och övergrepp. Nere i Tehran var Mullorna, som en gång hade uppskattats av folket, så illa sedda att taxichaufförerna blev tillfälligt blinda då någon Mullah försökte vinka till sig en bil på gatan. Roliga och lite elaka historier spreds om Khomeini, som t.ex. att "Sankte Per undrade varför Gud inte reste på sig när han hälsade Khomeini välkommen, då denne inträdde i Himlen efter sin död. Gud brukade ju resa sig för alla människor, så varför inte nu? Jo, viskade Gud tillbaka, jag är rädd att han ska sno min tron!"

Vi gjorde några affärsresor i landet, bl.a. till Kerman mitt i Iran och till Tabriz i norr, nära ryska gränsen. Vi noterade att det fanns vaktorn på ryska sidan, men inte på den iranska. Våra iranska värdar skrottade torrt då vi frågade varför; "Ingen vill fly till Iran!" menade de. Under resorna fick Linda klä sig helt i svart och ibland dra ner schaletten ordentligt i pannan för att täcka håret. Även om chador (ett stort svart skyнке) användes av många kvinnor i Tehran, var det där mer vanligt med kapp och en schalettn, som ofta sköts allt längre bak i nacken, särskilt då vårvärmen kom. Tills Pastarerna började trakassera kvinnorna igen. En man kunde t.o.m. hamna i fängelse för att han inte hade

haft kontroll över sina kvinnors (hustrur, systrar, mammors) klädsel. Ute i landet var det mer traditionellt och än viktigare att klä sig iranskt korrekt. Men i hemmen lättades allting upp och iranska kvinnor var ofta inte bara vackra, utan också sminkade, hårstylade och modemedvetna.

Resan till det lilla mejeriet utanför Tabriz var minst sagt vådlig. Vi hämtades upp på den lilla flygplatsen av en chaufför, som kört i över sex timmar för att hämta upp oss. Nu skulle han köra samma väg tillbaka till våra värdar som bjudit in oss. Bilen var en gammal skraltig Hillman, som vi fyra gäster klämde in oss i. Sen bar det av på de smala, dåliga och snirkliga bergsvägarna, utan staket eller skydd och med ibland hisnande raviner några centimeter från hjulen. Chauffören hade bråttom, då han redan var försenad och vi hade fått vänta ett tag på flygplatsen. Mörkret föll men han fortsatte att pressa den lilla bilen för allt vad den var värd. Det började hagla och sedan regna, och det visade sig att vindrutetorkarna inte fungerade. Chauffören vevade ner sidorutan och torkade med jämna mellanrum av sin vindruta så gott det gick med en trasa i handen. Vi ville hjälpa till eller byta av honom från körningen, men se det gick inte. Han hade ett uppdrag och tänkte fullfölja det. Att vi alla överlevde denna skrämmande färd är en gåta, men fram kom vi sent på natten. Då det lilla hotellet hade stängt lämnade en familj sitt hus och sov hos grannar för vår skull. Gästfriheten är stor i Iran.

Vid ett senare tillfälle gjorde vi vår enda semesterresa i Iran, tillsammans med Håkans mejerichef och hennes syster. Första natten sov vi över i deras fritidshus uppe i bergen norr om Tehran. Det var i början av vintern och på morgonen låg ett tunt snötäcke på marken. Håkan körde den här gången och på de snirkliga serpentinvägarna tog vi oss sedan ner mot Kaspiska Havet. Det blev en oerhört vacker resa, genom först vinter-, sedan höst- och slutligen sensommarlandskap, med fruktbarande apelsin- och grapefruktträd, palmer och nästan tropisk natur. Håkan lärde sig dock att trafikerna i Teheran var kaotiska så var ingenting jämfört med vad som hände gärna. Många körde t.ex. stora lastbilar körde upp- och nedförsbackar var snarare regel än undantag. På vägen tillbaka till Tehran blev vi sittande i långa bilköer, orsakade av inte mindre än fem svåra olyckor. Det var skönt att till slut komma hem till vårt hus igen.

Den politiska situationen fortsatte att vara spänd och heta känslor flammade upp i oktober 1988, då Salman Rushdie kom ut med boken "Satansverserna", som ansågs anspela på Iran. Som västerlänningar fick vi iakttä extra försiktighet och vara noga med klädkoder och annat som kunde reta upp folk. Efter några månader hade affären blåst över och vi kunde återgå till vad som var vår normala livsföring i Tehran igen. Men den 3:e juni 1989 var det dags igen, för då dog Khomeini. Nyheten kablades ut över världen, men överskuggades snart av händelserna i Kina, där studenter mejades ner på Him-melska Fridens Torg. I Iran svallade dock känslorna desto högre och runt två miljoner Khomeini-trogna drog genom Tehrans gator, slog sig själva blodiga med kedjor, grät, skrek och klagade högt över hans bortgång. Polis och militär slog en järnring runt staden

för att hålla ordning på människomassorna och det var nog enda gången vi verkligen uppskattade deras makt. Håkan var förstas tvungen att ta sig fram och tillbaka till jobbet, men för övrigt höll vi oss hemma dessa oroliga dagar. På TV kunde vi i direktsändning följa först förberedelserna och sedan själva begravningen, samtidigt som vi hörde ropen skalla ute från de större gatorna. Begravningen blev makaber, då människor stormade fram, kistan föll i backen och den döde Khomeini tumlade ur. Åtskilliga fingrar och tår (religiöst värdefulla relikier) lär ha gått åt innan soldaterna fick ner gubben i kistan igen, fick ner den i gravhålet och en helikopter satte en stor, tung container ovanpå. Flera soldater och civila dödades och fick följa med Khomeini ner i graven under tumultet.

Efter den av regimen utlysta 40 dagar långa sorgeperioden började allt återgå till den vanliga och tämligen grå vardagen i Tehran. Håkan hade fullt upp med sitt arbete, både i Iran och under semesterveckorna i Sverige, då han alltid måste arbeta med avrapportering till huvudkontoret m.m. För Linda blev det allt svårare att efter semestern återvända till Tehran och den påfrestande och ryckiga tillvaron där, som dels bestod av ständigt uppkomna problem, dels av långa perioder av ren tristess - allt roligt var ju förbjudet. På hösten 1989 började Linda tröttna och meddelade Håkan att hon inte ville stanna längre än kontraktet löpte, dvs till 1:a augusti 1990. Tre år i detta jobbiga land fick vara nog för hennes del. Håkan, som inte ville bli kvar ensam i Iran, åkte till Florida på konferens och passade på att prata öronen av sina chefer för att få en ny postering. Och det lönade sig; man behövde en ny VD i Indonesien! Vi började se fram emot en ny tillvaro i ett öppnare land!

I slutet på maj upptäckte vi av en händelse att vi var stoppade från utresa ur Iran! Håkans andreman skulle resa till Dubai, men stoppades på flygplatsen. Enligt nya direktiv från regimen skulle alla västerländska företag kollas upp minutiöst 15 år tillbaka i tiden, för att bötfällas för minsta förseelse. Detta för att få in pengar i den tomma statskassan. Under tiden fick ingen, knuten till företaget, lämna landet. Vi blev förtvivlade - risken var stor att VD-posten i Indonesien skulle gå till någon annan om vi blev fördröjda. Men andremannen hade fått se listan på oss som var stoppade och hade lagt märke till att man stavat vårt efternamn fel på farsi. En liten prick för mycket gav uttalet Hon, i stället för Hedén. Företagets advokat gav oss rådet att försöka ta oss ut på ett "exit/reentry tillstånd" så fort som möjligt och låtsas att vi skulle komma tillbaka - det skulle väcka mindre uppmärksamhet i kontrollerna på flygplatsen än ett avslutande "exit only".

Vi började genast att i hemlighet förbereda vår flykt. Endast Håkans andreman och advokaten visste vad vi höll på med, men en dryg vecka innan vi skulle lämna Iran för gott meddelade vi alla; personal, vår hushållerska Editha, samt vänner och bekanta att Håkans pappa låg för döden och att vi måste ta oss hem till Sverige pga detta. Det kändes inte bra att ljuga, men vi hade inget val. (Senare förärade vi Håkans högst levande pappa en stor fin blomsterbukett som gottgörelse. Pappa Helge blev glad, men förvånad och fick aldrig veta varför...) Ingen ifrågasatte något då vi började packa de saker som verkade rimligt att ta med sig på en kortare resa till Sverige. Vi fick lämna kvar en del av våra saker i Iran, men som tur var hade vi inte haft med oss så mycket.

Då blev det jordbävning! Klockan närmade sig 23.00 onsdagen den 20 juni och vi var på väg att gå och lägga oss. Plötsligt gungade allting fram och tillbaka, kristallkronorna klirrade och ett molande/dånande ljud hördes - har man en gång hört ljudet av en jordbävning glömmer man det aldrig! Men det var första gången för oss och det tog några långa sekunder innan vi förstod att vi måste ta oss ut ifall huset skulle rasa ihop. Hela

vägen ut ur sovrummet, genom hallen och ut i trädgården gungade golvet och marken. Vi höll varann i händerna och stirrade på träden och lyktstolparna som svajade och poolen, vars vatten skvalpade över i stora vågor. Så blev det alldeles tyst en stund - innan människor började skrika, gråta och ropa till varandra. I Tehran klarade vi oss dock med blotta förskräckelsen; människor hade fallit ur sina sängar, möbler hade välts och saker hade trillat ur skåp och liknande, men

inga större skador eller förluster. Värre var det i Rasht-området, nordväst om Tehran, där jordbävningens epicentrum låg. C:a 70.000 döda och runt 100.000 skadade var de siffror vi hörde. USA var först med att erbjuda hjälp.

Rätt omskakade fortsatte vi våra förberedelser, ordnade alla tillstånd, packade och gav oss iväg ut till flygplatsen fem dagar senare. På kvällen den 25 juni 1990 lämnade vi Iran för gott. Eftersom vi tog oss ut illegalt i iranska myndigheters ögon visste vi att vi aldrig mer skulle kunna återvända till detta land. Efter att ha genomlidit de obligatoriska 13 kontrollerna, inklusive kroppsvisitering och total genomgång av alla väskor, så stod vi i kön till passkontrollen. Vi har nog aldrig varit så rädda som då. Om vi blev avslöjade skulle vi båda troligtvis hamna i iranskt fängelse, något vi verkligen inte ville. Men allt gick bra, passkillen stämplade våra pass och efter viss väntan i transithallen kunde vi gå ombord på Lufthansa-planet. Då planet lättade från marken hörde vi strax bakom oss ett par iranska herrar ge uttryck för vad vi själva kände. De lvtte sina glas och sa unisont ett långdraget: "Khodaaaaaaaffes", alltså adjö Tehran! Nu väntade avrapportering i Sverige och några veckors semester innan det var dags att ge sig av till Indonesien. Men det är en annan historia...!

Vårfest (arbetsdag) 5/6

Vid pennan R Stang

En liten men arbetsvillig Egrupp mötte upp denna undebara junidag när solen vråkte ner D-vitaminer över oss. Den minnasgode kan ju lätt erinra sig att vädergudarna inte alltid varit så snälla och givmilda mot oss när vi samlats för arbete och fest. men denna dagen hade vi vunnit hgsta vinsten vad vädret beträffar.

Arbetsuppgifter delades raskt ut och med liv och lust påbörjades jobben. Bosse S tog befälet över projekt uppställningsplats för kanonen, (mer om denna går att läsa på sidan 18) Till sin hjälp hade han Monica, Björn och Lars-Åke, Kjell och Gunnar kastade sig över jobbet att riva de ack så dåliga ledstängerna till trappan. Håkan fick efter ett tag igång gräsklipparen och snyggade till på tomten. Jag fick uppdraget att vaska vitfärg. Berit fortsatte att katalogisera våra böcker. Linda och Elisabeth ägnade sig åt ekonomi-/förplägnadstjänst. Efter ett välkommet avbrott för en lunchmacka fortsatte arbetena, nu dock utan Bo och Berit som övegivit oss för andra aktiviteter. Under den senare delen av eftermiddagen anslöt Lisa, Benny, Inger och Sonja och då var klockan så långt framskriden att det var dags att påbörja återställningsarbetena för att istället ägna tiden åt intellektuella övnigar. Sonja hade med sig en form av ordlek som gick ut på att kombinera givet ord med alternativt svar som ex farled - pappaknä, skärgård - rosa lantställe o s v.

När så även detta var avklarat med varierande framgång var det dags att tända grillen. Det bullades upp små och stora välkryddade korvar, välmarinerade fläskkarréskivor en utsökt god sallad och drycker därtill. Givetvis hade vi det trevligt och tyckte dessutom att vi under dagen gjort en stor och välbehövlig arbetsinsats. Det blev sent, men inte alltför sent innan vi tog oss ombord på våra båtar förtöjda på den närbelägna båtklubben, för en god natts sömn.

Höstfesten 22 augusti

Vid pennan R Stang

Av olika orsaker kunde vi, Sonja och jag inte ansluta förrän lagom till det var dags för arbetsmyrorna som arbetat och kämpat hela förmiddagen och nu tog en välförtjänt paus med en lunchmacka och en öl. Det kan man kalla för good timing. Efter att snabbt kunnat konstatera att de planerade arbetena kommit igång och såg ut att kunna hinnas med under eftermiddagspasset, tog vi plats vid bordet och njöt till fullo av det vackra vädret, det trevliga sällskapet och maten.

Eftersom alla var programmerade med "Vad att göra", blev det en synnerligen välordnad avtrops efter den välgörande lunchpausen.

De följande tre timmarna arbetades det

intensivt med uppställningsplatsen för kanonen under ledning av B Schagerberg, ett stort projekt. Ledstängerna vid yttertrappan som under vårstädningen revs ner beroende på sitt dåliga skick höll på att ersättas av Kjell och Gunnar. Övriga fria händer (arbetslaget hade nu utökats med Benny Lindberg och hustru Lisa) tog tag i det sista för att tomten runt stugan skulle bli fin, för att därefter sätta igång förberedelserna inför den sista aktiviteten, kvällens clou,

KRÄFTORNA.

Men innan det var dags att sätta tänderna i de små röda krabaterna, skulle vi få visa vår förmåga att lägga an sikta och kasta. Tävligen omfattade tre grenar, pilkast-

ning mot tioringad tavla, kasta ring och en alldeles egen variant av kubbspel. Efter att vi delats in i tre lag startade tävlingen.

När sedan slutresultaten redovisades fick det lag jag hamnat i den lägsta poängen av alla i pilkastning. Tja så kan det gå, men varför. Onekligen var det så att vi under pågående tävling upplevt att pilarna inte hade så lätt att fastna på tavlan trots att de hamnat

där. Men varför, jo det fick vi höra av laget som kom efter oss. Där skrattades det och "pekades finger", kommentaren "De hade ju inte tagit bort plastplupparna som skyddade spetsen på pilen". Vi bönade och bad om att få göra om pilmomentet, men icke, tävlingsledaren Kjell var obeveklig, "Man måste se till att ha gjort materielkontroller innan det beordras Klart Skepp", var hans enda svar.

Att vi vann de övriga grenarna räckte inte annat än till en jumboplats. Nåväl, vi fick foga oss i vårt öde och satsa på revansch nästa gång piltavlan kommer fram.

Efter dessa gymnastiska och intellektuella övningar var det så dags att ta plats vid bordet och njuta av kräftorna och allt övrigt gott som var framdukat. En del passande sånger framfördes, sanna historier berättades och stämningen vid bordet var trevlig. Festen rundades av vid åttatiden då vi hjälptes åt att duka av bära in stolar och bord, diska och se till att allt var ship shape innan vi lämnade stugan.

En allt igenom trevlig dag i kamratlig samvaro.

Axplock ur Pejlingar

Red kommentar till nedanstående ledarartikel publicerad i Pejlingar 3/15.

Efter att ha läst Lars-Erik Uhlegårds ledare tog jag direkt kontakt med honom och bad att få återge detta i O´Hoj. Detta som ett bidrag för att sprida och upplysa om hur det är och hur det borde vara,

På DN debatt 31/8 skriver vår försvarsminister "Tydligt sämre läge, Fördjupat samarbete med USA, och att vi har valt en samarbetslinje före medlemskap i NATO"

I sitt svarsbrev där artikeln är bifogad skriver Lars-Erik:

" Broder!

Här kommer efterfrågat underlag ur Pejlingar nr 3, 2015. Du får använda underlaget, helt eller delvis, med angivande av källan (mest för att Du inte ska behöva lida på grund av mina kanske drömlika idéer.)"

Med de bästa örlogshälsningar.

Lasse.

PS! Beklagar att jag inte fick iväg detta förrän mitt i natten. DS.

Kaske är idéerna drömlika men för vår nationella säkerhet vore det bättre om det Lasse ger uttryck för vore en realitet redan i dag. En del av drömmen förfaller kanske inte så orimlig när man på DN ledarsida i dag (2/9) under rubriken "C och KD träffar rätt" kunde läsa att allianspartierna förefaller vara eniga om att ett svensk Natomedlemskap är bättre än, som Annie Lööf ger uttryck för i SvD Brännpunkt: "Vi befärar att en falsk alliansfrihet riskerar att bli en säkerhetsrisk snarare än en trygghet." Nu väntar vi på att S kommer till insikt om samma sak.

Ledare

Det går trögt i den svenska administrationen, då ingen rimlig reaktion märks på rysk aggression i Europa. Ryssarna har nu avstannat lite i sin strävan att återupprätta det geografiska väldet som Sovjetunionen representerade. Detta får genast till följd att Sverige nu tror att faran är över och precis som gällde Tyskland med Hitler i slutet av trettioalet så hoppas man nu att Ryssland och Putin sitter nöjd. Därmed kan man andas ut och återgå till sina egna små problem.

Tyvärr finns det ingen sannolikhet för att Vladimir låter sig nöja utan det är nu som förberedelserna sker för nästa steg som kommer att innebära nya hot och aggressioner. Kanske inte i närtid emot Sverige men mot våra grannar i Baltikum till exempel. Liksom Göran Frisk (i inlägg på Facebook) så misstror även jag den korrupta regimen i Moskva.

Hur bör vi förbereda oss då? Jo vi (Sverige), bör snarast söka medlemskap i Nato och snarast möjligt nå upp till ett två procentigt mål vad gäller försvarsanslaget i förhållande till vår bruttonationalprodukt. (BNP) I dagsläget ligger vi på cirka en procent. Det som regeringen nu har utlovat är beklämmande lite och speglar mest ett sätt att släta över och få allmänheten att tro att nu är allt frid och fröjd. Den borgerliga oppositionen har visat upp lite mer idéer om ökade anslag men även där är det för mycket skrapande med fötter och tuggande på mösskärmar. Inte heller Försvarsmakten förefaller våga ta bladet från munnen och ställa berättigade krav mot bakgrund av den hotbild som finns i vårt närområde. Vad skulle cirka två procent av BNP innebära? Jo det skulle ge nästan 80 miljarder kronor per år och givetvis göra det möjligt för Försvarsmakten att inom några år ha kommit till den situation som politikerna har ställt karv på utan att ge ekonomiska förutsättningar för. Därefter krävs stora resurser för att förnya de delar som är starkt eftersatta. För marinen bör andelen bli cirka 20 miljarder/år. Förnyelsen borde inledas med ökad rekrytering, påbörjande av en systematisk uppbyggnad av sjöstridsförmågan genom tre nya sjöstridsflottiljer (en i vardera östra, södra och västra områdena samt vissa vinteranpassade resurser i det

norra området). Ett yrkesförsvaret bör bibehållas men kombineras med en allmän kortare värnplikt för att förbättra möjligheterna till rätt rekrytering och som underlag till de nationella skyddsstyrkorna (dagens hemvärn) liksom att alla får en adekvat rekrytutbildning till stor nytta vid ökad krigsrisk.

Resp. sjöstridsflottilj bör på sikt bestå av 3 fregatter, 3 korvetter, 4-6 minröjningsfartyg, 3-4 ubåtar samt 2 lednings- och stödfartyg. Lokala resurser i form av patrull- och bevakningsfartyg samt trängfartyg måste finnas i våra baser (Haninge, Karlskrona, Göteborg och Härnösand). Vidare bör en amfibiebataljon finnas för vardera marinbasen (fyra) med erforderliga stridsbåtar och ledningsresurser mm. Nya sjö- och luftvärnsrobotsystem bör tillföras alla delar av organisationen liksom närluftvärn och nyutvecklade antiubåtsvapensystem. Det torde vidare vara läge att införa nya minsystem med stora räckvidder som är programmerbara även efter utläggning.

Det finns givetvis mycket mer att ta upp kring t.ex. en ny basorganisation för de fyra geografiska områdena samt hur övergripande ledning ska genomföras av förbanden men det räcker inte spalten till för denna gång.

Administrativt bör ubåtarna tillhöra respektive sjöstridsflottilj i form av en division om tre-fyra ubåtar per flottilj. Ubåtsräddningsresurser av dagens modell med ett större räddningsfartyg centralt baserad i Karlskrona men med URF (ubåtsräddningsfarkost) per flottilj. En URF ska kunna ombordbaseras på ett flottiljledningsfartyg.

Flottiljledningsfartygen ska kunna lämna stöd till alla i flottiljen ingående fartygstyper med ammunitionsförsörjning (artilleriammunition, torpeder, missiler, antiubåtsammunition, helikopterammunition, minor, spräng- och tändmedel samt handvapenammunition), drivmedel för fartyg och helikoptrar samt UAV (obemannade flygfarkoster), proviant, reparationer, reservdelar samt vid behov även kunna utgöra bas för kompaniförband (förläggningar) med stridsbåtar ur en amfibiebataljon. För ubåtar ska stöd även avse batteriladdning och (vid behov) förläggningar.

Det innebär att Lednings- och stödfartygen får nyckelroller i flottiljerna. Ja så är givetvis fallet. Med två sådana fartyg per flottilj kan årligen ett av fartygen avdelas för internationella uppgifter, ett kan vid behov utgöra långresefartyg och ett kan vara på generalöversyn. Det bör vara fartyg om cirka 150 meters längd med 20 meters bredd och ett djupgående på cirka 5-6 meter och ett displacement om cirka 15000 ton. Fartygen bör ha ett flygdäck för samtidigt hanterande av två helikoptrar upp till Chinooktyp samt en hangar för att där kunna hantera och ständigt basera två helikoptrar av typ Sea Hawk. Vidare en akterport till en docka för upp till sex stridsbåtar eller fyra trossbåtar. Vidare bör ett antal fordon för amfibieförband kunna medföras eller tyngre fordon för arméförband vid transporter till framtida insatsområden. För detta ska det finnas kranar för upp till 100 tons lyft.

Mer i nästa nummer av Pejlingar om mitt idéfartygs besättning, ledningsförmåga, beväpning, sjukvårdsresurser, bunkringsresurser, verkstäder, förläggningskapacitet och annat. Samt fler idéer för mina nya flottiljer.

Glöm inte att Nato-medlemskap är grunden för vår framtida säkerhet.

Lars-Erik Uhlegård

Flottans män i maj.

Vid pennan Berit Åberg Schagerberg

Flottans Män i Nynäshamn har under maj månad i år verkligen varit aktiva! I mitten av månaden klev ett gäng på 12 personer tidigt en morgon ombord på ordförande Kjell Johansens båt för en tur till Öja och Ersta batteri. Efter en mycket intressant guidad tur for man vidare in till Solön för medhavd lunch innan man på eftermiddagen återvände till utgångshamnen.

Någon vecka efter denna trevliga utflykt kallade Riksförbundet Flottans Män alla sina 26 föreningar i landet till riksårsmöte i Västervik under helgen 22-24 maj. Ledamöter från 24 föreningar kom och från vår lilla förening i Nynäshamn deltog 11 personer. Mötet hölls på Lysingsbadens campinganläggning. 109 personer var anmälda och 20 av dem hade tidigare anknytning till f.d. Musköbasen!

Under en solig helg med härligt sommarväder hanns det med en hel del. Sammanträden och konferenser avlöste varandra liksom många tillfällen för träffar med gamla kamrater och återupplivade minnen. Det aväts en s.k. förbrödningsmiddag på fredagskvällen med sedvanlig förtäring i form av pytt i panna med alla tillbehör inklusive flera tillfällen till allsång. Efter en enkel lunch på lördagen ägnades några timmar åt fria aktiviteter såsom bastubad eller bara promenader i området som sträcker sig långt ut bland skärgårdsöarna.

Ett litet pustande tåg for med ett gäng in till Västervik för en shoppingtur eller ölprovning på Hotell Fängelset.

På sen eftermiddag klarades själva årsmötet av med raska tag och det viktigaste utfördes; medaljutdelningen. I år höll sig Nynäshamn verkligen framme. Inte nog med att vi var en av de föreningar som hade flest deltagare procentuellt sett, vi knep nog flest medaljer också; damerna tog tre silver och herrarna två guld, varav ett postumt till en avlidne kamrat.

En finare bankettmiddag med dans avslutade dagen och efter frukost på söndagen var det dags för uppbrott och alla for hem till sitt igen.

En av silvermedaljörerna var tyvärr inte med i Västervik. Det rättades till vid månadens soppkväll torsdagen den 28:e på Balder. Innan det serverades en god fisksoppa fick hon ta emot en ankarmedalj i silver med rosett för sina insatser för föreningen. Samtidigt gratulerades ett par jubilerande herrar med presenter och en s.k. 6-års vinkel för långt och troget medlemskap delades ut. Som avslutning på torsdagskvällen fick alla lyssna på Lars-Åke Svenhedens föredrag om en marinmålares liv. Ja det var en typisk månad i denna lilla förening!

Red anm:

Artikel och bild skickades till lokaltidningen, men blev aldrig införd.

Marinstugan har begåvats med en kanon.

Det var en gång en Örlogsbas....

Det är början på en nära 6 års historia för att liksom många andra Flottans Män föreningar i landet få ett stycke eller eldrör dvs en kanon som man vanligtvis säger, för att pryda upp omgivningen kring vår stuga.

Nu är det på plats och kommer att kommenteras både på hemsidan och på annan plats i vårt föreningsblad, därför vill jag i stället för att skriva om arbetet med placeringen, ge en kort berättelse om bakgrund och tillkomst.

Det började när Musköbasen avvecklades omkring 2008. Flottans Män har i sina stadgar inskrivet att vi skall vara traditionsbärare, ta hand om och förvara och akta materiel som hör en äldre tid till.

Vi fick löfte av Sjöhistoriska museet att få ställa upp de eldrör som stod på Basen hos oss men innan dess tyckte man att de passade bättre utanför C4 kansli på Berga så där står dom nu. Vi skulle sedan få ett eldrör från Sjöhistoriska på Djurgårdsslätten men innan vi hann hämta det kördes allt överskottsmateriel till Karlskrona och Marinmuseet. Där fick vi löfte om ett eldrör men som först skulle repareras. Druvan fattades! Tiden gick och totalt har det varit på gång i nära 6 år. Men skam den som ger sig! Under vår "storhetstid" på 16-1700 talet fanns ett flertal gjuterier i Sverige som gjöt eldrör.

Till de mer kända hör Åkers Styckebruk och Stavsjö bruk som låg vid E4, norr om Kolmården. Av utförandet och modellen till döma är röret troligen gjutet vid Stavsjö Bruk någon gång i slutet av 1700-talet. Det går inte att få fram rörets hela historia trots att Försvaret och Marinen alltid varit mycket noga med att förteckna materiel. Till historien hör att man omlacerade eldrör på olika fartyg. Man bärgade eldrör som ibland landbaserades och därefter åter blev bestyckning på fartyg.

Eldröret är tillverkat för 4 punds kulor. Ett av de fartyg som hade sådan eldrör var HMS Eugenie som var första fartyg inom flottan att segla jorden runt 1851-53.

Kanonkulan vägde kring 2 kg och utloppshastigheten över ljudets hastighet och kunde flyga över 2 km.

Eugenies sista år blev som logementsfartyg i Karlskrona där hon plundrades på allt innehåll och sändes till Halmstad för upphuggning men bogserades ut, sänktes och gick i kvav mot Hallands Väderö.

Jag vill därför tro att vi har ett av de eldrör som deponerades i Karlskrona kommer från just HMS Eugenie. Den lavett som röret har placerats på är ett elevarbete av Nynäs-hamns gymnasieskola.

Åk ut till vår marinstuga och beskåda underverket som nu är på plats efter att medlemmar med gemensamma krafter grävt, murat, spikat och målat ett fundament och ha en bra fortsatt indiansommar.

Bosse S

MARINSTUGAN

Vi har i ett kontrakt ett åtagande mot Fortverket att vi får disponera Marinstugan mot att vi underhåller den så att den är i ett bra skick. Den som såg stugan när vi tog emot den måste hålla med om att vi under åren har utfört underverk både inne i stugan och omkring.

För att klara detta har vi under åren haft arbetsdagar en på våren och en på hösten tillsammans med fest och lekar.

Bland det första vi fick göra var att täta taket, reparera värme och ledningar. Lägga om entréalтанen, reparera pelarna och sätta upp räcken kring altanen och trappan.

Nu har åren gått och räcket ruttnat och i år är det ersatt med nytt säkert och också mer hållbart mot tidens tand. Dörrar har justerats. Planen för parkering har jämnats av så bilar får bättre plats. Rabatter har ansats och fönster har målats.

Det kanske inte låter så mycket men ett regelbundet underhåll måste till för att lyfta och hålla stugan i bra skick. Ett stort tack till alla som bidrar på olika sätt att göra detta möjligt.

Bosse S

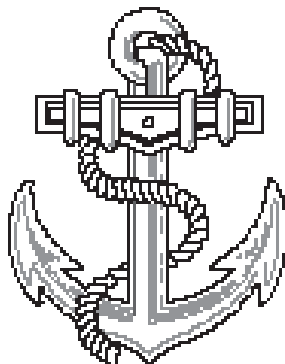

Ni är alltid

Välkomna

att besöka stugan

**FLOTTANS MÄNS LOKALFÖRENING 11
I NYNÄSHAMN**

BALDER

Lagens lunch 50:-
Veckans lunch 50:-
Catering
Ung så lagar vi

Tel: 520 140 42

**Nilssons köttaffär Fredsgatan 10,
149 30 Nynäshamn
Telefon 08-500 494 10
info@nilssonskottaffar.se**

Vi tackar våra sponsorer
för deras stöd

**Välkommen till Stormogården
Restaurang!
Mörbyvägen 9
08-52010187, 070-4581954**

Bosses
BÅT-EL
I NYNÄSHAMN

ELUTRUSTNING FÖR BÅT OCH MARINA
BESIKTNINGAR
UTBILDNING 08-53044757/070-5214439